

Els joves que fan política

Quan Franco va morir ells tenien al voltant dels quinze, i començaren els estudis de BUP i les inquietuds polítiques. Tots ells militen, si bé amb una idea de la militància allunyada del model tradicional, i asseguren que no voldrien professionalitzar-se com a polítics. Tanmateix, podrien ser les dones i els homes públics del futur.

Carles Ruiz i Fúlvia Nicolàs

Jordi Miralles (Col·lectiu dels Joves Comunistes-PCC)

Jordi Miralles porta treballant des dels 14 anys. Si algú li comenta que això no és legal, respon de seguida: «El que és il·legal és la situació que es pot viure en una casa en la qual els recursos són mínims».

Miralles, secretari general del Col·lectiu dels Joves Comunistes i membre del Comité Executiu del PCC, seu davant els retrats de coneguts marxistes. «Qui perd els seus orígens perd la seva identitat», diu, fent referència al V Congrés del PSUC.

Es defineix com a «militant comunista que assumeix els principis que sempre han inspirat el comunisme, el marxisme-leninisme i l'internacionalisme proletari», es preocupa perquè els joves «no estan fent seva aquesta democràcia». La falta de canals de participació i el procés de la Reforma en són al seu parer dues de les causes. «Però les mobilitzacions anti-OTAN han demostrat que molta gent s'ha convertit en un militant en potència, independentment que no tingués uns

segles darrere». Miralles, que va néixer al barri d'Hostafranchs, opina que el futur de Catalunya és complex. «La nostra orientació és poder exercir el dret a l'autodeterminació i avançar cap a un estat federal i republicà».

Xavier Soto (Joventuts Socialistes del PSC)

Xavier Soto, malgrat la seva joventut, és un dels afectats per la Llei d'Incompatibilitats. El 1982 va ser elegit diputat a les Corts espanyoles. Tenia 22 anys i era el membre més jo-

ve de la cambra. Llavors, va haver de deixar la seva feina al port de Barcelona. Dos anys després va dimidir del seu escó per presentar-se a les autonòmiques i va sortir diputat al Parlament.

Després de fer revisió del darrers anys declara que no se sent massa hereu del maig francès. «No m'ha interessat mai, en el sentit que bàsicament la gent que el va protagonitzar és la que avui governa a la nova dreta o a la socialdemocràcia europea», opina el primer secretari de les Joventuts Socialistes. Quan li parlen d'entrada del Felipe González i de l'Alfonso Guerra, matisa de seguida que prefe-

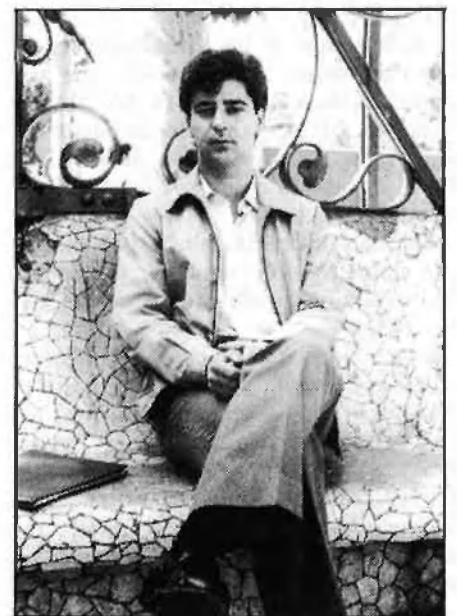
riria parlar del seu partit, el PSC, al qual pertany des de fa deu anys. Després de l'aclariment ens dóna la seva opinió: «Els ha tocat ballar una cosa molt lletja. L'únic que desitjo és que no s'acomodin. Em sento una mica frustrat per la política del PSOE, com tothom».

Xavier Soto considera que a Catalunya la dreta ha fet una apropiació exclusiva del fet nacional, la qual cosa «allunya sectors fonamentals perquè el futur nacionalitari de Catalunya sigui possible. No descarto una Catalunya independent, però no és un objectiu fonamental». Soto va fer el batxillerat en col·legis laics de Badalona i actualment estudia Dret.

Jordi Olivella (Secretari general Joventuts d'ERC)

Jordi Olivella és el secretari general de les Joventuts d'Esquerra Republicana de Catalunya i no li fa res reconèixer que molta gent se'n va anar a l'Entesa.

Olivella pensa que la política de carrer ha mort i que els partits «s'aniran consolidant com a entitats socials», una «conseqüència natural» del procés de la transició. El 23-F el

va sorprendre quan feia el servei militar a Alcalá d'Henares, on dies després va arribar el Tejero: «Vaig veure l'espectacle increïble de la gent que anava a veure'l. Rebia unes cinquanta visites diàries i estava tot ple de Mercedes, pells i marqueses».

A hores d'ara assegura que quan tingui quaranta anys pensarà el mateix: «ja m'he tornat prou moderat», diu. No li agrada parlar d'independència «si això vol dir un estat nacional del segle XVIII». Creu que Catalunya pot arribar a tenir un grau de llibertat «equiparable a d'altres nacions», però ho matisa: «Ara bé, sempre hi haurà una dependència que esperem que sigui mútua. El problema ve quan la dependència és unidireccional. El que defensa el partit a nivell ibèric és una confederació».

Raimon Gusí (Joventut Nacionalista de Catalunya)

Raimon Gusí és el jove més «vell». Té 26 anys i és president de la Joventut Nacionalista de Catalunya i regidor convergent a l'Ajuntament de Vilafranca del Penedès, on viu habitual-

ment. Pel juliol del 1981 s'afilià a la JNC.

Gusí considera que l'herència que ha rebut dels anys seixanta és frustrant «perquè va significar el llançament de grans utopies que després no s'han vist portades a la realitat». En canvi, reconeix la influència del seu ambient familiar: «El meu pare és una persona de la petita burgesia, molt cristià, catòlic, catalanista i liberal i, per tant, l'herència és pràcticament calcada». Gusí, que estudia Història Contemporània, desitja que la JNC sigui «una escola de formació dels nacionalistes catalans».

¿No seran transvestits?

Josep Vicent Marqués

Ah, ¿però hi ha joves que fan política? ¿No seran transvestits? Agafeu un xicot de trenta anys de bona presència, talleu-li el cabell en punxa i tindreu un líder juvenil. Seria complicat que els joves fessin política, però sempre hi ha espai per a un, dos, tres polítics disfressats de joves. O potser és al revés: l'única cosa que pot fer avui un jove despert és fer-se polític, vull dir, ser el polític jove d'un grup. El problema seria que a tots els joves d'avui, la gent de quinze a vint-i-cinc anys, els donàs per fer política, com ens va pegar a la generació dels «progres». En aquells temps el que era difícil era tenir un obrer. Ara el que és difícil és no tenir algun ex-capellà. O tenir molts joves. Sortosament per a la política convencional, no hi ha perill de tenir molts joves, i tan sols cal tenir-ne un. I si no hi ha cap jove, sempre hi ha un monitor d'escoltes amb cara d'infant.

Joves, el que es diu joves, sols en pot tenir AP. La seua mitjana d'edat és de cinc a quinze anys per damunt de la gent del PSOE. (El PC, després de tirar per la finestra la generació dels «progres», el personal de trenta anys, ara es troba amb el problema que els mes grans són sospitosos de ser prosoviètics.) Un jove a AP destaca, si senyor. El PSOE, en canvi, ho té malament: tres de cada quatre directors generals semblen joves i, el que és pitjor, vesteixen de forma més juvenívola que els joves. (Almenys que els joves que volen fer política al PSOE.)

Joves del món, ¡uniu-vos! ¡Sols teniu a perdre les maquinetes escurabutxaques, l'hamburguesa de MacDonal'd's i els auriculars que connecten amb eficàcia de cordó umbilical una orel·la amb l'altra! (Temptativa fallida de manifest.)

I tanmateix, algú estima la llibertat, tot i no haver estat educat en una escola estrictament autoritària. Algú estima la seua llengua, tot i que no li l'hagen totalment amagada. Algú estima la classe obrera, tot i haver-la vist amb certa llibertat de vaga. Algú seria encara socialista, després del just desprestigi de la gestió estatal.

Personalment, espere això: què faran els joves amb els objectius no aconseguits de tantes revolucions que ells no han fet, ja siga la francesa, la russa o la del 68. Privats de l'ocasió de protagonisme que tinguérem els progres, alguna cosa hauran de fer. Si d'ací a deu anys no han fet res, ells hauran deixat de ser joves i jo no tindrè més remei que, purificat ja dels pecats generacionals, tornar a la política. □

Quan parla del futur de Catalunya, el veu difícil. Llavors, parla del que li agradaria: «Una Catalunya a la qual s'hagi reconegut el màxim de la seva personalitat dins d'una Europa lliure dels blocs i formada per les nacions reals i no pels estats artificials». Considera que la repressió més forta es produeix contra l'independentisme, i es defineix «primer, com a nacionalista català i, després, com a persona progressista dins del que podem dir un centreesquerra socialdemòcrata».

Alberto Fernández (Noves Generacions d'Alianza Popular)

La primera vegada que Alberto Fernández parlà públicament en català, en un míting a Sant Sadurn d'Anoia, Terra Lliure hi posà una

bomba que no va esclatar. El president de les Noves Generacions d'AP ha tornat fa uns dies d'Amèrica Central, on ha parlat amb membres de l'oposició antisandinista. «Vaig parlar personalment amb l'arquebisbe de Managua. Li vaig preguntar la seva opinió sobre la Contra i em va dir que cada persona és lliure de defensar la seva llibertat com vulgui, i em va fer recordar allò que deia Sant Tomàs sobre la legítima defensa. Jo aprovo l'acció dels contres», afirma el candidat número sis en les llistes d'AP, a Barcelona.

Alberto Fernández s'afilià a AP fa sis anys, quan en tenia divuit i feia COU en un col·legi dels jesuïtes. Es considera «conservador, progressista i liberal», i nega que a Espanya hi hagi tortura ni repressió, «en el sentit literal de la paraula». Pel que fa al fu-

tano

tano

tano

tano

tano

tano

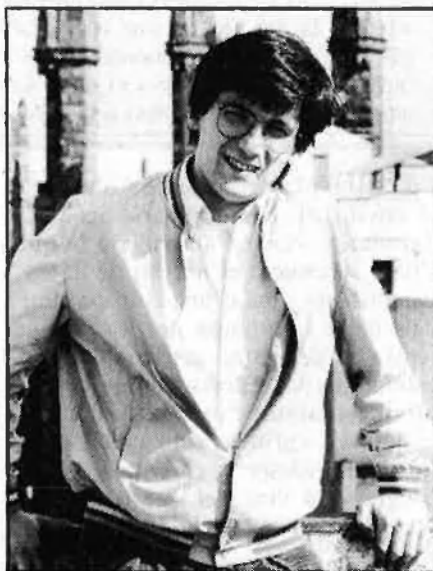
GANDIA

tur polític de Catalunya, pensa que l'Estatut d'Autonomia «és un punt d'arribada. Catalunya no ha estat mai independent i l'independentisme no és una solució», diu mentre afegeix que té amics nacionalistes. El 23-F el colp d'Estat el va agafar jugant un partit de futbol sala amb les joventuts de Convergència. «Ens van guanyar», somriu.

Ricard Fernández (PSUC)

Ha passat, als seus 24 anys, d'escolanet de col·legi de monges a membre del Consell Executiu i del Comitè Central del PSUC, i això afecta. Ri-

card Fernández va ingressar en la Joventut Comunista al desembre de 1976, un dia abans de la coqueta detenció de Santiago Carrillo.

Quan sent parlar de la crisi del comunisme, tanca els ulls i pensa en el somni italià. «Ara és necessari donar

passos endavant sense fer fugides endavant. Tenim una responsabilitat històrica: davant un partit comunista trencat, el primer que hem de fer és unir-lo. Volem un partit comunista on pugui conviure tot un ventall de gent», afirma aquest estudiant d'Econòmiques que es defineix com «aspirant a marxista».

Fernández té admiració per la figura de l'Alfons Comí, i reconeix que la seva manera de fer política «deu molt al tipus de cultura cristiana que vaig tenir». Opina que la transició política s'ha fet «impulsada des de baix però decidida des de massa dalt», i creu que en el futur Catalunya serà una autonomia «al cent per cent». A vegades, desconfia d'aquesta democràcia; «Tinc por quan llegeixo coses com les del cas Bardellino, quan sento parlar el Barrionuevo, quan veig que maten Zabaltza».

Pascual Hernández (PDP)

Pascual Hernández té per líder a Oscar Alzaga i admira, si bé amb alguns matisos, els polítics de la família Kennedy. Nascut a Torrent (l'Horta) fa vint-i-sis anys, és el secretari provincial a València de les joventuts del Partit Demòcrata Popular, al qual s'afilià ara fa quatre anys,

S'autodefineix com a demòcrata-cristià, i obvia qualsevol referència al País Valencià des d'un punt de vista nacional o autonòmic, tot parlant, sovint, de «nosaltres, els espanyols».

És llicenciat en Econòmiques a la recerca del primer treball, apuntat a la llista de l'atur, i diu que no voldria professionalitzar-se com a polític. Amb un dinamisme de jove executiu, assegura que del maig francès es quedaria, sobretot, amb allò de «la imaginació al poder», i la preparació tècnica i política ocupa la major part de les seues lectures, tot i que algunes obres literàries —com *El petit príncep*, quan era xicotet— l'han impressionat bastant. La transició espanyola li sembla «perfectament exportable» i no tem res de la democràcia, «perquè tot es pot arreglar amb el diàleg». Assegura que la nit del 23-F no va passar gens de por, però que sentí molta ràbia, «en pensar que, l'endemà, a l'estranger pensarien que som tercermundistes, i això és mentida».

Enric Morera i Català, Unitat del Poble Valencià

Enric Morera va nàixer a Oliva (la Safor) el 3 d'abril de 1964. Començà a fer política a l'institut, ja a Valèn-

cia, en un col·lectiu de joves naciona-
listes, però ben aviat s'integrà al par-
tit al qual ara pertany, la Unitat del
Poble Valencià, aleshores en procés
de formació.

Estudiant de quart curs de Dret
—«però vaig poc a classe, ho reco-
nec»— treballa a la seu del seu partit,
en el qual forma part de l'òrgan supe-
rior, el Consell Polític. Tot i que no li
desagrada treballar a fons en el partit,
diu que no voldria esdevenir un pro-
fessional de la política. «Crec que

molts polítics es desconnecten del
món real, acaben embolicats en la tra-
ma dels interessos de grups molt de-
terminats, de sectors reduïts... tanmateix,
això, no ho puc aplicar a la
UPV, on quasi tots tenim altres pro-
fessions, i estem en la política, crec,
pel desig o la necessitat de fer alguna
cosa per la reconstrucció social i na-
cional del nostre país».

A Enric, que no ha arribat a temps
de patir el franquisme però té por del
que anomena «neofranquisme» —«a
València, concretament, els blaveros,
els practicants de la violència
irracional»—, l'espanten els «secrets
d'estat, les parcel·les ocultes que el
poder amaga als ciutadans en nom
d'interessos militars o policials».

Ha estudiat, a València i a Oliva,
en col·legis religiosos, especialment
als escolapis, i ha treballat «de tot»,
«des de llaurador fins a vendre adhe-
sius, i en feines administratives».

Francesca Garcia, Joventuts Comunistes del País Valencià

Francesca Garcia va entrar als ca-
torze anys a les Joventuts Comunistes
del País Valencià, impulsada per
l'exemple de la seua germana gran,
també comunista, i dels amics mili-
tants que aquesta li presentà. Ara té

vint-i-quatre anys, i és llicenciada de
Filologia Hispànica en atur, fet que li
permet dedicar-se amb prou intensitat
a les tasques polítiques, com a respon-
sable davant el comitè executiu del
partit de la revista que editen.

De l'herència dels anys seixanta es
quedaria amb «aquell afany de reno-
vació de la societat, que crec que era
s'ha perdut», i es plany de que els jo-
ves d'avui dia, en general, «no tenen
aquella sensibilitat envers els proble-
mes col·lectius que teníem nosaltres
fa només sis o set anys».

Francesca es defineix políticament
com a comunista, «paraula en la qual
voldria englobar termes com feminis-
ta, ecologista, pacifista...», i tem de
la democràcia «les possibilitats de

manipulació que una mala informa-
ció, distorsionada pel poder, pot exer-
cir sobre els ciutadans».

Salvador Allende i Enrico Berlin-
guer són dues de les personalitats po-
lítiques que més admira.

Afeccionada a llegir novel·les
—«sobretot d'espionatge i de detec-
tius, que em distrauen molt»— asse-
gura no tenir una gran formació teò-
rica en temes polítics, però sí, òbvia-
ment, una considerable experiència,
iniciada quan encara estudiava batxi-
llerat al col·legi, de monges.

Agnès Noguera (PRD)

Entre el dubte metòdic i la raciona-
litat apassionada, Agnès Noguera
Morel s'autodefineix «liberal-pro-
gressista i nacionalista... del País Va-
lencià, per descomptat». És la repre-
sentant dels joves reformistes valen-

cians a l'executiva federal del PRD de
Roca Junyent —«un polític vàlid,
eficaç»— i pertany, d'ençà de la seua
creació, a l'executiva «regional»
d'aquest partit al País Valencià.

Nascuda a París fa vint-i-tres anys,
filla de valencià i francesa, ha rebut al
Liceu Francés una educació «laica i
cartesiana», principis que tracta
d'aplicar a la seua tasca política. Ag-

nés, hereua d'una família liberal dedi-
cada a les finances, pensa acabar en-
guany la carrera de Dret, que exercirà
en el camp empresarial. Creu que ja
no és possible, «ni desitjable», aquell
concepte de militància quasi obsessi-
va, «pròpia dels anys de la clandestini-
tat», i que els partits polítics d'avui
necessiten «gent amb idees i ganes de
treballar, perquè la política no és altra
cosa que un instrument de participa-
ció en la vida pública, un mitjà per
arribar al poder i fer canviar la socie-
tat en funció de les pròpies idees».

Dinamitzar la societat, «submergi-
da entre l'abúlia i el desencís, en els
darrers anys», és un dels seus objec-
tius. Voldria, per al País Valencià, un
futur «normalitzat», «en un projecte
comú —però diferenciat— amb la
resta de nacionalitats de l'Estat es-
panyol... que m'agradaria que fos fe-
deral».

Enamorada de València, del Corto
Maltés i les pedres precioses —ha es-
tudiat gemologia— reparteix les seues
preferències literàries entre la ficció i,
ocasionalment, la teoria política. *De
la llibertat*, d'Stuart Mill, podria ser
el seu llibre de capçalera. □